ЧЕРВОНИЙ ПЕРЕЦЬ

№ 3 (94) Ціна 15 коп.

РІК ВИДАННЯ V

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВИК

Харків, Сумський пров. № 5. Тел. 51-93. 1931

ЗА ЯКІСТЬ РАДЯНСЬКОГО АПАРАТУ!

Мал. Б. Фрідкіна

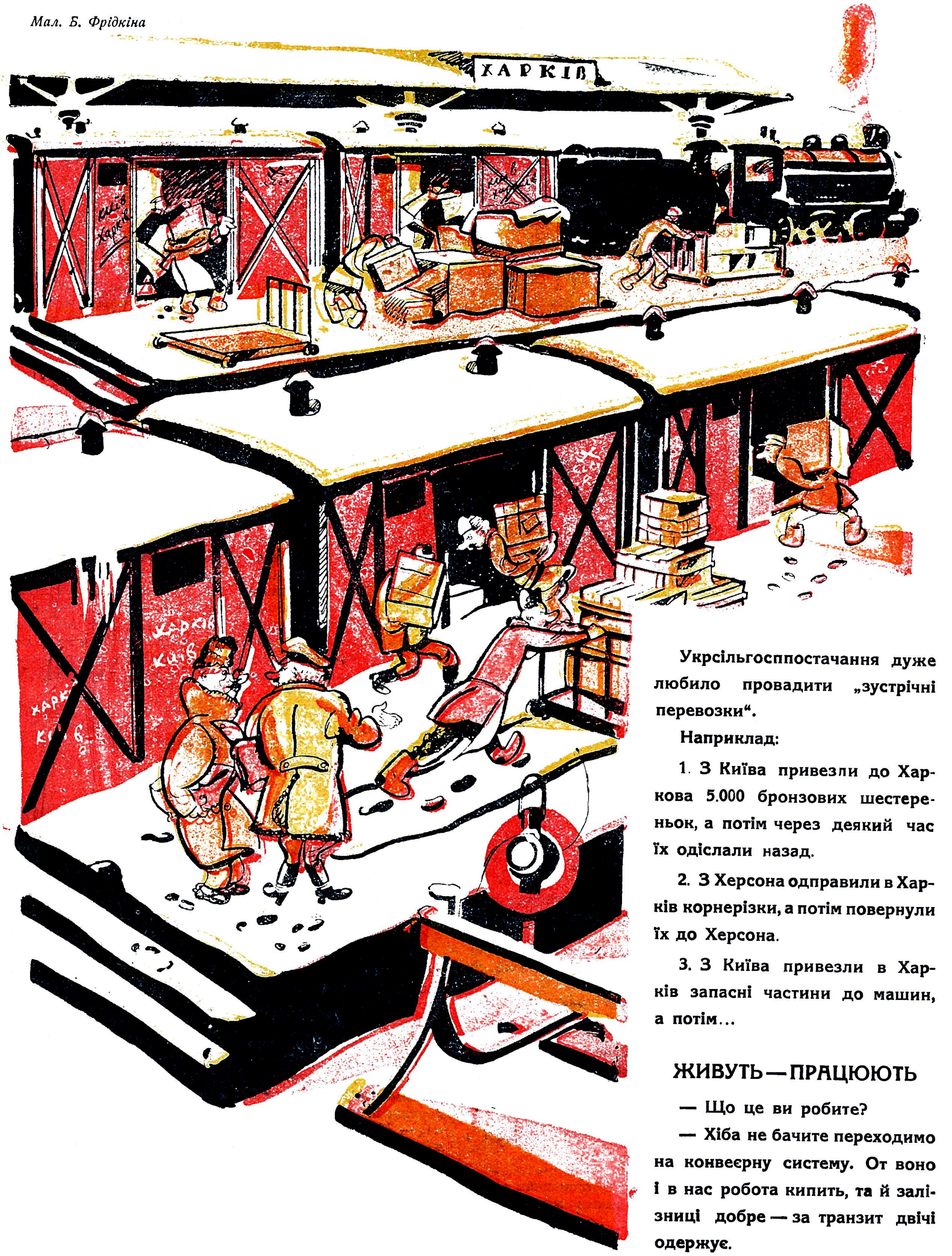

Укрсільгоспостачання дуже любило провадити „зустрічні перевозки“.

Наприклад:

1. З Київа привезли до Харкова 5.000 бронзових шестереньок, а потім через деякий час їх одіслали назад.

2. З Херсона одправили в Харків корнерізки, а потім повернули їх до Херсона.

3. З Київа привезли в Харків запасні частини до машин, а потім...

ЖИВУТЬ — ПРАЦЮЮТЬ

— Що це ви робите?

— Хіба не бачите переходимо на конвеєрну систему. От воно і в нас робота кипить, та й залізниці добре — за транзит двічі одержує.

Мал. В. Нерубенка

Число контор Укрплодоовочі було випадковим і змінювалося трохи не щодня.

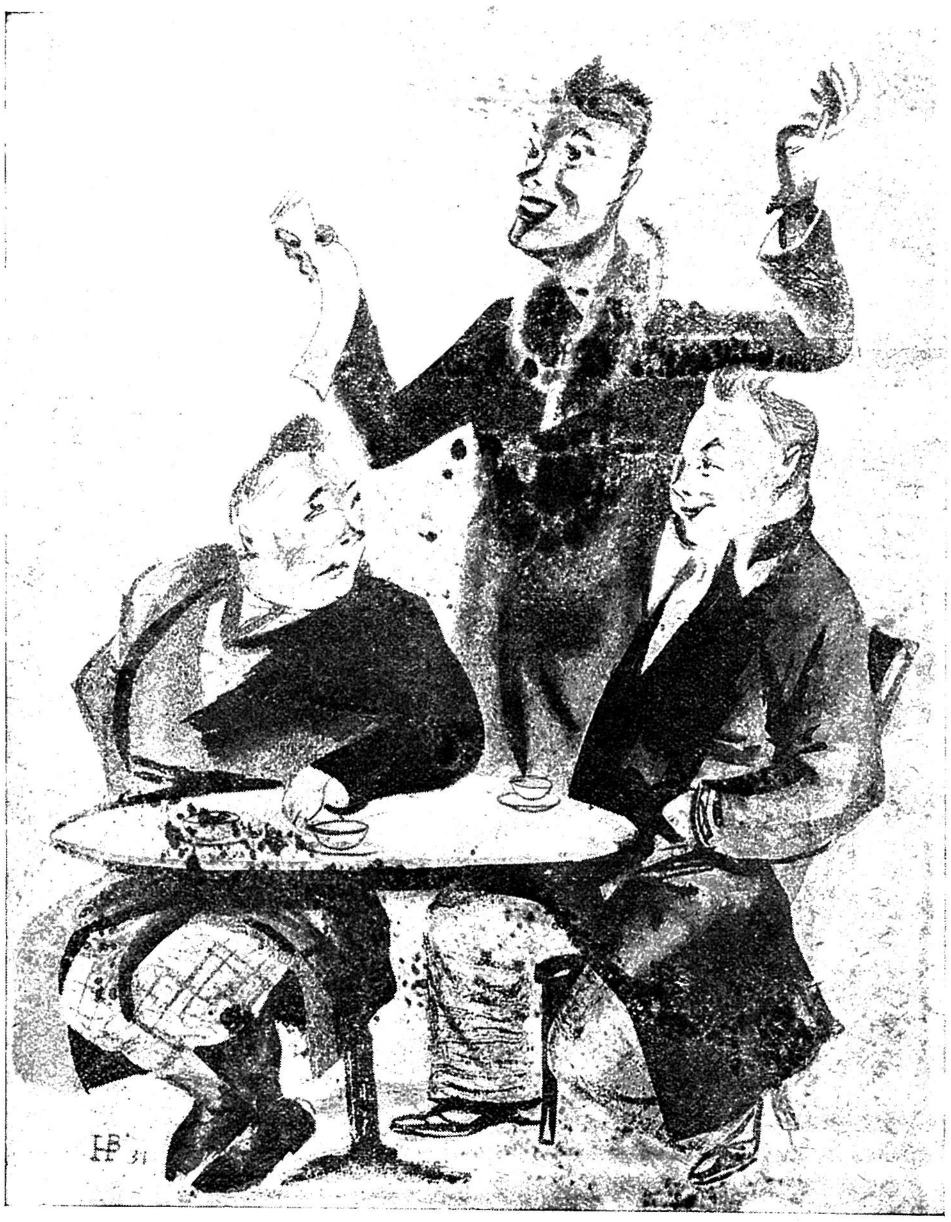

— Між іншими, скільки в нас зараз контор?
— А чорт його знає! Півгодини тому було 56.

ВІВАТ, НАЧАЛЬСТВО!

Нижчеописана урочистість відбувалася на третьому році п'ятирічки і на чотирнадцятому році існування радянської влади.

Тим вона й ориґінальна.

* * *

— З вашою думкою, дорогий колеґо, я не погоджуюся і вважаю за доцільніше передати цю справу на обговорення в стінній газеті.

— Мало залишилося часу. У нас газета виходить тільки першого травня, а до нього залишилося ще більше як півроку...

— Тоді якимсь іншим шляхом, але цю подію у нас треба широко обговорити.

— Може в центральній пресі?..

— Не надрукують... Та ще неприємності можуть бути...

У місцевкомі відбувались безконечні наради. По закутках, біля буфетної стойки, біля столів, в убиральнях, у роздягальці — скрізь напружено, багатословно і палко обговорювали важливе питання „даного відрізку часу“:

Як відзначити цю незвичайну для нашої складної і напруженої епохи подію?

Одні наполягали:

— Випустити великий том з золотим тисненням і вмістити в ньому всі наші побажання, а також життєпис та портрети патрона.

Інші цілком слушно заперечували:

— На хрена йому потрібний цей том? Штани з нього не зшиєш, горілки на нього на купиш, а грошей на нього піде, як на племінного бугая...

А час наближався. Сам причинець подій ходив з двозначною посмішкою. Народ хвилювався.

— Знаєте, братці, — запропонував один досвідчений дегустатор, постійний клієнт міського витверезувача, — давайте по-старому, по-хорошому, влаштуємо нічну літургію з закусоном — поспіваємо, потан юємо і подаруємо йому грамоту... Таку, знаєте, щоб усякі слова в ній хороші були і печатку якунебудь поставимо...

— Старе і нісенітне, — сказали ідеалісти.

— І образливо людині, — додали матеріялісти. — З твоєї халуйської грамоти чобіт не пошиєш і дружині парасольки не купиш...

Нарешті настав довгожданий вечір, що застав службовців у напруженій і великій схвильованості.

Духова оркестра, наймані промовці, спеціялісти пишних тостів і декілька напомаджених церковних хористів були на своїх місцях.

Причинець урочистости розсипав ювілейні посмішки своїм підлеглим. Підлеглі урочисто стискали руку патронові. Дегустатори за лаштунками відкорковували „газ“.

Нарешті оркестра почала грати „Наурську лезгінку“ і засідання почалося.

Наймані промовці славили великі вчинки іменинника. Церковні співці вигорлали спеціяльну кантату, від якої у багатьох присутніх виступила оскома на зубах.

Говорилися тости, гриміли оплески.

Потім виступив представник службовців і, підмахнувши рукавом сльози, сказав:

— Дорогий наш і вельмишановний начальнику! Дозвольте нам, вашим підлеглим, у день вашого ангела (п'є воду) висловити вам нашу пошану, поважання і все таке інше (п'є воду, дивиться у шпаргалку). Доввольте... той, як його... (повертається до голови...) Дозвольте від чистих сердець наших дати вам подарунок, який ми вам від душі даровуємо (махає рукавом по обличчі). Ми всі, що тут зібралися, в день вашого дорогого ангела, — вирішили подарувати вам... той, як його... подарувати вам збільшення зарплати...

Залунали оплески.

Патрон розкланявся і вихилив бокал вина.

Оркестра загреміла міддю і барабанною шкірою. У повітрі повисли звуки туша.

* * *

Другого дня появився протокол загального зібрання службовців, у якому було ухвалено: „збільшити дорогому начальникові зарплату, в день його ангела“.

Мих. Бондаренко

Від редакції: Така історія відбувалась у харківському відділі Укрсадовинтреста.

Основна частина цього № „Ч. П.“ побудована на матеріялах комісії РСІ по чистці установ: „Укрплодоовоч“, „Укрсадовинтрест“ та „Укрсільгосппостачання“.

ДО НАШИХ ЧИТАЧІВ

Нумер 3-й „Червоного Перцю“ редакція здала до друку 25 січня (ц. р.) Завдяки тому, що цинкографія ДВОУ кліщувала малюнки для № 3 журнала-двотижневика протягом п'яти тижнів, а друкарня „Пролетар“ (ДВОУ) друкувала нумер двотижневика протягом двох тижнів — № 3-й „Ч. П.“ запізнився виходом на півтора місяці.

Через те, що в роботі з № 3-тім нашого журналу цинкографія та друкарня ДВОУ досягли темпів цілком рекордних — вважаємо за свій обов'язок повідомити про це читачів.

Редакція „Ч. П.“

ТАЄМНИЧЕ ЗАМОВЛЕННЯ

Секретар вбіг у кабінет голови правління.

— Нещастя!

— Що таке?—незадоволено запитав голова.—Я зараз занятий. Бачите: чай п'ю.

— Покиньте свій чай! Кажу ж, нещастя! З Дніпропетровського одержано телеграму-блискавку. І чого тільки там немає: „безглуздя“, „бюрократизм“, а наприкінці так навіть ДПУ й прокуратуру згадують.

— Де ж ця проклятуща телеграма? Читайте швидше!

— Слухайте. „Втретє сповіщаємо замовлення виконано присилайте представника для прийому. За три дні дамо знати ДПУ прокуратурі бюрократизм шкідництво“.

— Ну так що ж тут страшного?—засміявся голова.— Пошліть до Дніпропетровського представника і нехай собі приймає.

— Що приймає?—роздратовано спитав секретар.

— Ну те, що ми замовляли, звичайно.

— А що ж саме?

— Та чорт його знає!—гримнув голова.—Не можу ж я про все пам'ятати. Подивіться у книзі замовлень. Ви ж не маленький.

— Дивився,—зідхнув секретар.— Жодного слова про Дніпропетровське.

— Історія!

— Та ще й з географією,—додав секретар.—Я запитав усіх спеців, чи не давав, буває, хто небудь, колинебудь, на щонебудь замовлення у Дніпропетровське. Ніхто нічого! Я на всякий випадок запитав і нашого сторожа; може ж хоч випадково чув про замовлення. Сміється. „Це, каже, не моя справа“. А це герой праці. Тьху!..

— А може... завод помилився?—пожвавішав голова.— Може це замовлення зовсім не наше, в когось іншого? Буває ж...

— Ні,—відрізав секретар.—Наше. Раз тричі дають телеграму, то тут уже без сумніву замовлення наше. Знову ж і прокуратуру згадують. Ні, це про нас. Безумовно.

— А що ж робити?—запитав голова.

— Стійте!—майже скрикнув секретар.—Здається я знайшов вихід. Моя жінка знайома з одною дамочкою. Вірите: справжня „мадам Теб“. Ворожить—на красоту! Так чи не могли б ми дізнатись в неї, що саме і коли саме ми замовляли в Дніпропетровському?

— Так, так,—зрадів голова.—Це, дійсно, ідея. Сьогодні ж після роботи, зайдіть до неї. А одним заходом і про чистку запитайте: як там вона для нас обернеться.

— Добре, добре. Я і про себе і про вас запитаю. Нехай на бубнового та винового короля кине.

⁂

Ввечері „мадам Теб“ сказала секретареві:

„Щодо минулого, пробачте, за хворістю здоров'я не вгадую, в от про майбутнє прямо скажу: неприємність в казьоному домі й скора дорога“.

⁂

І до чого, все таки, влучно говорять іноді ворожки: „неприємність... дорога...“. Ну прямо наче з комісією по чистці умовилась!

А щодо таємничого замовлення, то справа розплуталась сама собою: з Дніпропетровського приїхав представник заводу і пред'явив здивованому правлінню його ж власне замовлення.

Назва славетної установи, що має таку виключну пам'ять—„Укрсільгосппостачання“.

Лідтке

МОЯ ПРОПОЗИЦІЯ

На Вознесенській томатній ф-ці за технорука був артист БАЛЕТУ, Продукція цієї ф-ки нікуди не годиться.

(З матеріялів чистки)

Артист не винний тут—
Заприсягаюсь богом.
Невдалий був техРУК—
Призначте техноНОГОМ.

Чіче-Рон.

ОПОВІДАННЯ З НЕСПОДІВАНИМ КІНЦЕМ

Скрутне становище у заготівників не новина — якось уже звикли до нього. Але те становище, в якому опинились минулої осени ізюмські заготівники городини, завдало заготівникам дуже великого клопоту. Була весна. Обраховували люди, припускали, відкидали, погоджували, затверджували, будували сховища, а що з того? Все полетіло шкереберть. Восени виявилося, що, наприклад, картопля вродила не за пляном заготівників, а за якимось своїм, одному господові богові, та ще хіба Дінцеві, що живить ізюмську рослинність, відомим.

Що робити? Куди не поткнуться, скрізь повно картоплі. Правда, якби ізюмським заготівникам городини скинути років так по тридцять-сорок, вони б відразу знайшли що робити. Вони б озброїлися замашними лозинами, понабирали б повні пазухи картоплі, а потім вишикувалися б над Дінцем і, нанизуючи на лозини по картоплині, змагалися б— хто пошпурить найдалі? Але ізюмські заготівники люди вже дорослі, і такого способу відвантаження городини не визнали. Вони просто сіли на купах картоплі і стали чекати.

— Кому треба, попросить.

А той, кому треба може й попросив би, так „піди ж знай“— мовляли одесити.

Довго сиділи ізюмські заготівники на своїй картоплі. Можливо, що вони б сиділи і досі, та одного дня їх сповістили, що на станцію Ізюм, в їхню адресу прибуло... надцять ваґонів.

— Нарешті!—відгукнули заготівники.

Але радість була передчасна. В їхню адресу прибуло... надцять ваґонів не порожняка, як вони подумали були спочатку, а картоплі. Щось на 80.000 крб.

А в цей час під харківськими, дніпропетровськими, сталинськими, тощо крамницями купчилися великими чергами люди і читали на крамницях невеличкі, але красномовні таблички: „картоплі нема“.

Оце вам і несподіваний кінець.

Юхим Гедзь

ХІБА Ж ВСТИГНЕШ!

Плинність службового складу укрплодоовочі—87 відсотків.

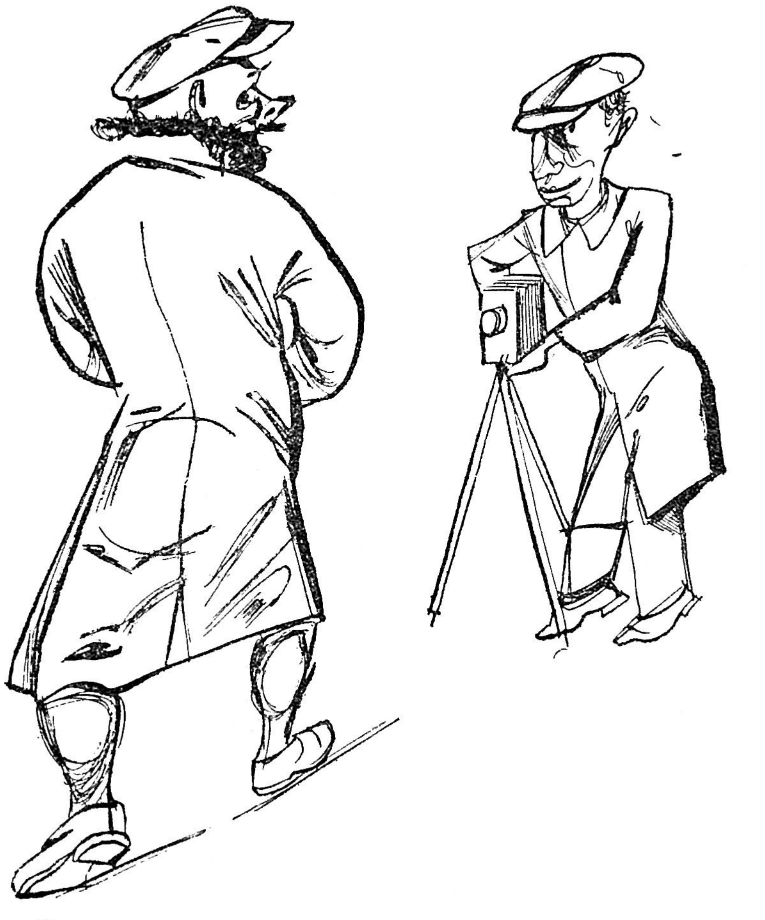

— Ви, здається, вже три дні працюєте в Укрплодоовочі? Дозвольте тоді зфотографувати вас, як ветерана праці.

— Спізнилися, друже; я вже перехожу до іншої установи.

СОЛІСТ ВІДПОЧИВАЮТЬ

Мал. Л. Каплана

Томатною фабрикою у Вознесенському керував балетний артист.

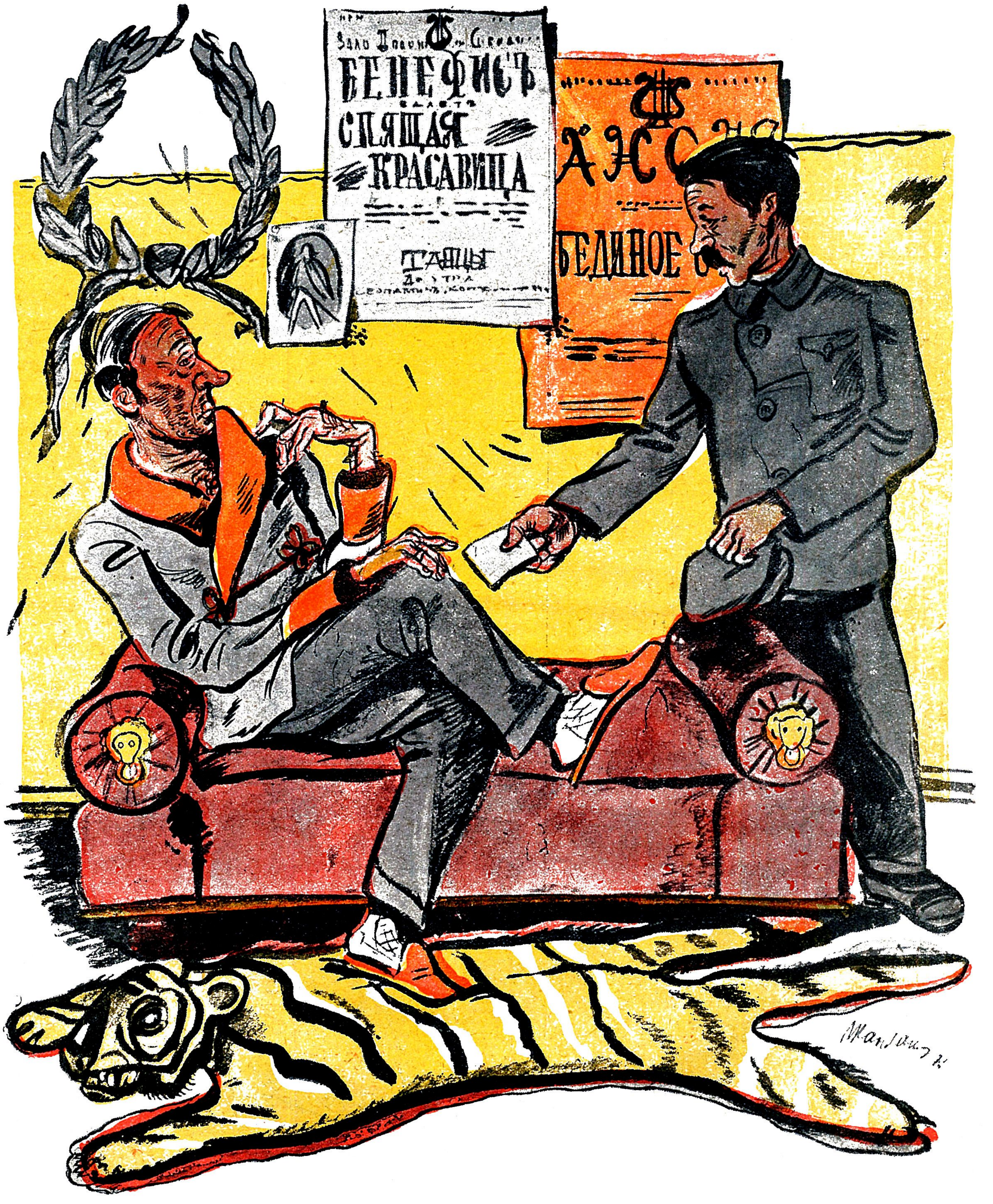
БЕНЕФИСЪ
БАЛЕТЪ
СПЯЩАЯ КРАСАВИЦА
ТАНЦЫ
ДО УТРА
БЕДНОЕ

— Йдіть швидче на фабрику. Там зараз томат варитимуть. Уже всі робітники зібралися.
— В масових сценах участи не беру. Варіть самі!

ЗАПАСНІ... КЛЕПКИ

Керівник одного з відділів „Укрсільгосппостачання“ розкрив газету й обличчя йому розпливлося в задоволену усмішку. Він швидко пробіг очима замітку „Що постачає Укрсільгосппостачання“ й натиснув кнопку дзвінка. До кабінету зайшов секретар відділу,

— Читали?— запитав його керівник.

— Що саме?— перепитав той.

— Ось! — Керівник тикнув пальцем у замітку.— Мою вчорашню доповідь на колеґії читали?

— Ні,— ніяково відповів секретар.

— Як же-ж так? Для чого тоді я на колеґію їздив, навіщо говорив там дві години, навіщо газети видрукували мою доповідь?

— Я ще не читав газет,— признався секретар.— Не встиг...

— Соромтесь говорити! Культурна людина, а газет не читаєте. Хочаб поцікавились, що про нас пишуть.

— Про нас так часто пишуть, що я вже й цікавитись перестав...

— Дивлячись хто й що пише. Принаймні мою доповідь вам треба уважно прочитати, вирізати й підшити до справ, як керівний матеріял.

— Гаразд. Я прочитаю, виріжу й підшию...

Секретар наважився вийти.

— Стрівайте,— спинив його керівник,— я ще не кінчив. Нам треба негайно перебудувати нашу роботу, щоб відповідала завданням другої більшовицької весни. Мене вчора „покрили“ на колеґії через ваші волячі темпи... Газета ось теж „крила“, що машини залежуються на склепах, а ви навіть прочитати не спромоглися...

— Я зараз прочитаю,— виправдувався секретар.

— Прочитайте й складіть філіям обіжного листа, щоб негайно заявки присилали на машини.

— На які саме?

— На ті, що на склепах залежуються. Негайно довідайтесь, що там залежується!

* * *

Секретар, побувавши на склепах, надвечір повернувся й доповів керівникові, що саме залежується там.

— Багато є плугів, борін та іншого причепного реманенту,—говорив він.— А особливо залежуються кузови. Там їх така сила ще з першої більшовицької весни лежать, хоч греблі Дніпрельстана ними гати...

— Правду кажете?

— Побий мене бог!

— А що ж то за кузови?

— Точно не скажу: здається од сівалок, чи од возів, чи ще од чогось. Одне слово — запасні якісь частини.

— Серйозно!

— Серйозно!

— А може то до трактора?

— Може...

— Тоді негайно пишіть філіям, щоб до десятого грудня надіслали заявки на кузови.

* * *

Десятого грудня керівник відділу знову закликав секретаря.

— Послали філіям обіжника?— запитав він.

— Послав.

— Коли?

— Другого грудня.

— Заявки на кузови вже надійшли?

— Жодної.

— Як?!. Чому?!

— Не знаю. Мабуть місця злочинно по-опортуністичному ставляться до завдань другої більшовицької весни. Мабуть, хтось там гальмує, чи наруку клясового ворога діє.

— Негайно висловити їм догану за зривання весняної засівкампанії. Зараз же складіть другого обіжника й оголосіть догану всім керівникам міжрайонових філій.

— Вибачте,— озвався секретар.— А може вони не винні... може ми їм мало часу дали. Вісім днів... поки туди, поки сюди, поки там склали заявки — самі знаєте...

— Вісім днів?.. Гаразд, ми набавимо два дні. Ви оголосіть догану й зазначте: „За ненадсилку заявок, що вимагалось на 12 грудня“.

* * *

13 грудня керівник Одеської філії Сільгосппостачання закликав до кабінету секретаря й грізно промовив:

— Бачили оце?

— Що, догану вам від треста?— Бачив.

— А де заявка на кузови?

— Ми такої не складали.

— А обіжник тресту від 2-го грудня?

— Не знаю.. Такого ми не одержували.

— Як не одержували? Негайно, щоб мені обіжника відшукали!

Почалася метушня. Перерили всюди, а обіжника наче корова язиком злизала.

Нарешті, почали перевіряти реєстратуру. Переглянули уважно всі записи, але такого обіжника ніде не значилось. Реєстраторша на смерть перелякалась.

„А що, коли й справді я десь загубила“,— думала про себе.

Нарешті переборола страх, запитала в секретаря:

— Скажіть будь ласка, якого обіжника шукаєте, може я пригадаю...

— Про заявку на кузови від 2-го грудня №...

— Про кузови? Ось він! Я його ще не реєструвала! — зраділа дівчина.

— Як? Десять днів папірця маринуєте й навіть не зареєстрували!..

— Та ні... Тільки що прибув разом із тим, що ви взяли... В одному конверті був із доганою. Догану зареєструвала, а цього ще не встигла... Не звернула уваги на дату.

Керівник філії зблід.

Пізніше він писав пояснення до тресту й просив зняти з його догану.

Співробітники філії говорили між собою ніби-то керівник запропонував трестові організувати виробництво запасних клепок для деяких працівників Укрсільгосппостачання.

Ми цілком підтримуємо цю пропозицію.

Левко Коровай

НЕСПРАВЕДЛИВО

Мал. Самума

На місцях будівлі Укрплодоовочі валяються під відкритим небом цінні будматеріяли: обаполи, обручне залізо тощо

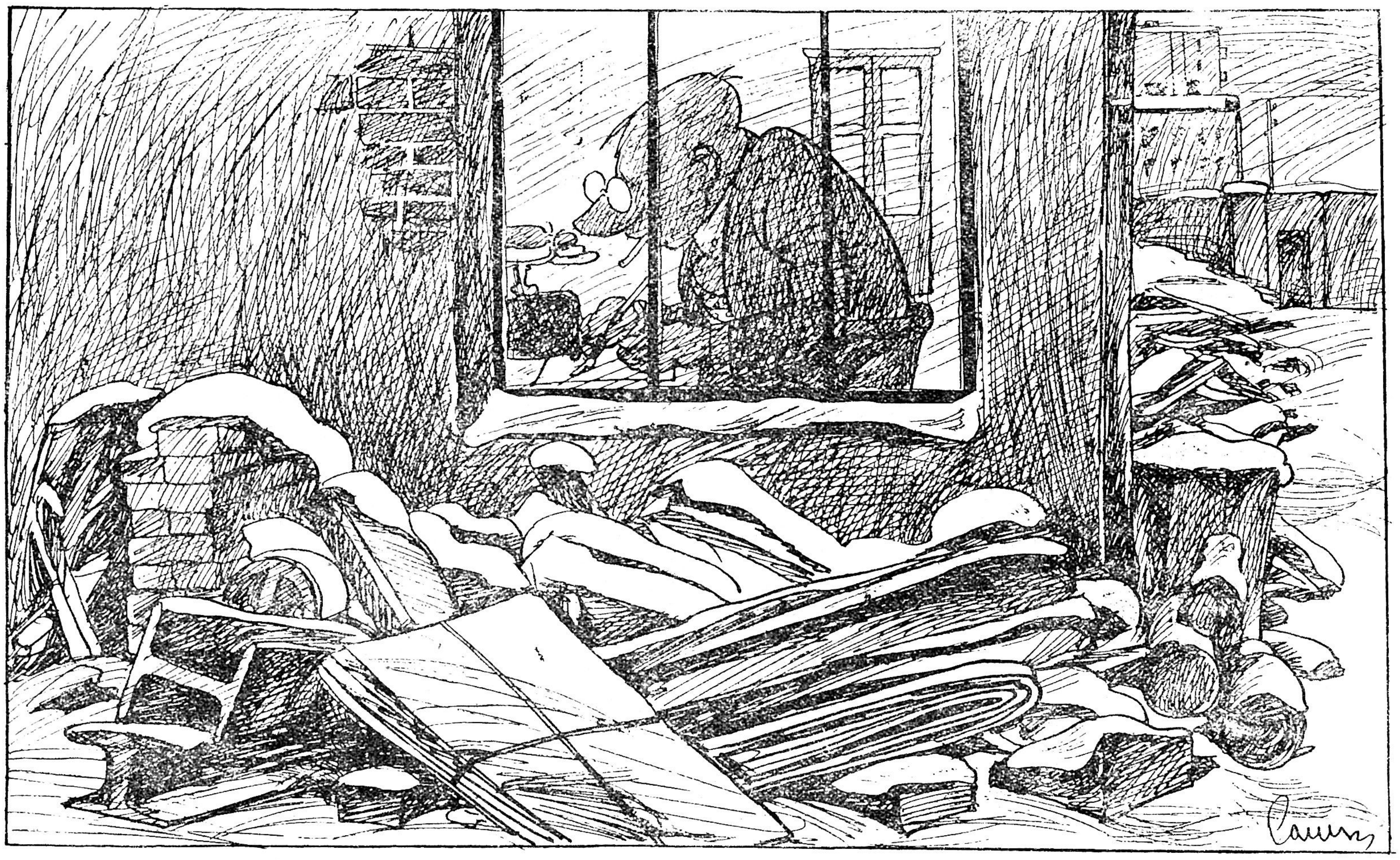

Дивно: дефіцитний матеріял валяється де попало, а дефективний сидить, та ще й в затишку!..

„РЕДКИЙ БУКЕТ“

> **„К наступающім празднікам наша фірма пріготовіла большой асортімент він редкого букета і вкуса“.**
>
> (З старої реклями)

Букет, дійсно, „редкий“: Тапідзе, Коленко, Мамонов, Вишневський... Коли слухаєш їх на чистці, мимоволі питаєш себе: невже зараз 14-й рік революції? І якщо так, то чому й досі по бурхливому радянському океані вільно плаває цей Ноєв ковчег, цей „Арарат“ з „кріпкими напоями“, де за капітана несвідома, жахливо неграмотна людина Тапідзе, за помішника капітана— сміхотворний „партієць“ Коленко, а за юрисконсульта — „спец на всі руки“ Вишневський. Назву цей дивовижний пароплав має, безумовно, радянську: „НКЗУ. Укрвинтрест. Харківська філія“, але колір його прапору який, хочете, тільки... тільки не червоний.

Перша квітка букету: марсіянин Тапідзе

Голова комісії: Звідки прибули до Харкова?

Тапідзе: З Одеси.

Капітан Ноєва ковчега збрехав. Він прибув сюди зовсім не з Одеси, а з... Марса. Так, так, я не жартую, бо Одеса, все таки, радянське місто, а Марс... Проте, слово має сам капітан Тапідзе. Ех, краще б він цього слова і не мав! „Язик мой—враг мой.“ І ось що повідав здивованій комісії язик Тапідзе:

„Я—незмінний керівник радянської установи на протязі сьоми років — не знаю, що таке соцзмагання, ударництво, промфінплян, мобілізація ресурсів, не знаю, яку ролю має в радянській установі партосередок, місцевком...“

Що ж, нарешті, знає Тапідзе? Він знає, що одержує від треста утримання 300 крб., безплатну кватирю та 75 карб. щомісяця на роз'їзди в таксі.

Проявляв хоч колинебудь Тапідзе ініціятиву? Брехати не будемо — раз проявив: з колишньої роздягальні зробив собі кухню.

Голова комісії: Що, взагалі, заважає вашій роботі?

Тапідзе: Відсутність пляшок і... партійного осередку.

Це, звичайно, не цитата з стенограми чистки, це просто моя формуліровка того, що говорив комісії „старий винний вовк“ Тапідзе. А говорив він (і не раз) таке:

— Дайте мені побільше пляшок... дайте мені (?) хороший партосередок... дайте мені (?) хороший місцевком...

Славетний капітан, мабуть, не врахував, що при хорошому осередкові і місцевкомі навряд чи працюватимуть в радянській установі такі марсіяне, як Тапідзе.

Друга квітка: партієць Коленко

О, це зовсім інша людина, і в той час, коли Тапідзе абсолютно не знає нічого, Коленко — знає все. Тільки універсалізм його дуже нагадує знання штатного „оратели“, який, говорячи про китайську революцію, місто Шанхай називає „кривавим генералом“, а річку Янцідзян— японським панцерником. Що з того?! За те ж „оратель“ говорить як: голосно, красиво, упевнено!

Так, так, упевнености Коленкові позичати не треба.

Комісія: Ви справляєтесь з роботою директора?

Коленко: Ну, звичайно, це ж дрібниця. Я не в таких установах працював.

На жаль, ми не знаємо, як саме працював Коленко „не в таких установах“, але в цій — харківській філії Садовинтресту — працював він дуже й дуже погано.

Часто не бував на посаді. Нічим не цікавився. Нічого не зробив, щоб змінити стару систему роботи. Він тільки говорив („оратель!“), писав до тресту й чекав відповіді.

Цікава деталь: Тапідзе — заступник Коленка, був фактично господарем філії і навіть офіційно підлягав не своєму директорові, а правлінню треста в Одесі.

Що ж зробив Коленко, щоб ліквідувати таке ненормальне становище?

Ну, звичайно, писав і чекав.

А щоб оздоровити атмосферу філії?

Писав і чекав.

І дочекався: тепер уже пише не Коленко, а комісія, і не тресту а РСІ:

„Склока, бюрократизм, застарілі методи роботи...“

Третя квітка: бідолашний Мамонов.

Власне, цю пахучу квіточку безжалісна рука деяких організацій вже висмикнула з пишного букету Винтреста, але Мамонов не здається: він хоче й надалі цвісти в радянських установах, як цвів колись по приватних фірмах.

„Звільнили мене й виключили з спілки неправильно,— заявив Мамонов комісії.— Це наслідок склоки й ворожого ставлення до старих службовців. Хочу пройти чистку, щоб реабілітуватись“.

Дійсно, Мамонов постраждав ні за що. Його обвинувачують тільки в тому, що він:

1) як завідатель винної крамниці щодня пив винтрестовський портвейн (за рахунок усушки, звичайно);

2) вимінював вино на тістечка;

3) грубо поводився з співробітниками, а одного разу трохи не побив убиральницю;

4) ворожо ставився до партійних та професійних організацій.

І от, „божа квіточка“ залишився тепер „не у дел“ і репетує, що все це — склока, наговір („Ви панімаєте: меня вижівалі!“), що він взагалі ніколи й нічого не п'є, що вбиральниця сама себе вилаяла. Політична неписьменність цього „радянського“ фахівця жахлива. Легку кінноту, наприклад, він називає „летучою ґвардією“. Уявляємо, щоб він наплів, як би його запитати про суть цієї „ґвардії“?!

⁂

У винтрестівському букеті є ще ціла купа непоганих квітів: голова місцевкому Толстопятов („пити я, дійсно, вмію“), „юрист“ Вишневський („і швець, і жнець, і на дуду ігрець“)... але досить!

Від пахощів цього букету йде обертом голова; треба якнайшвидше винести його геть і зробити так, щоб „Ноєв ковчег“ капітана Тапідзе пришвартувався, нарешті, до радянського берега.

Сергій Чмельов

Мал. Л. К—на

Доповідь т. Тапідзе на тему „просунення вина в маси“ не викликала на загальному зібранні жодного запитання

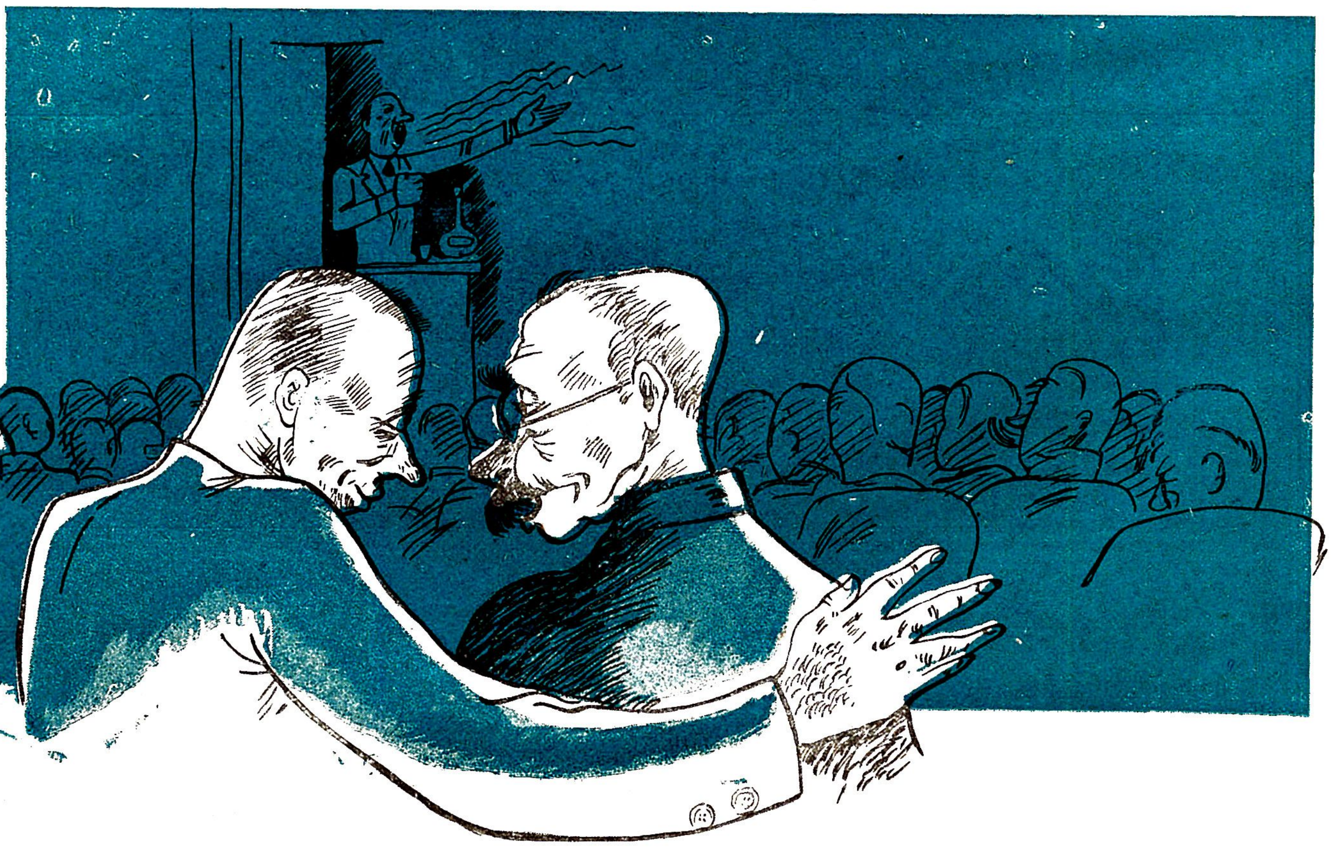

— Ех, до цієї доповіді та відповідну б закуску

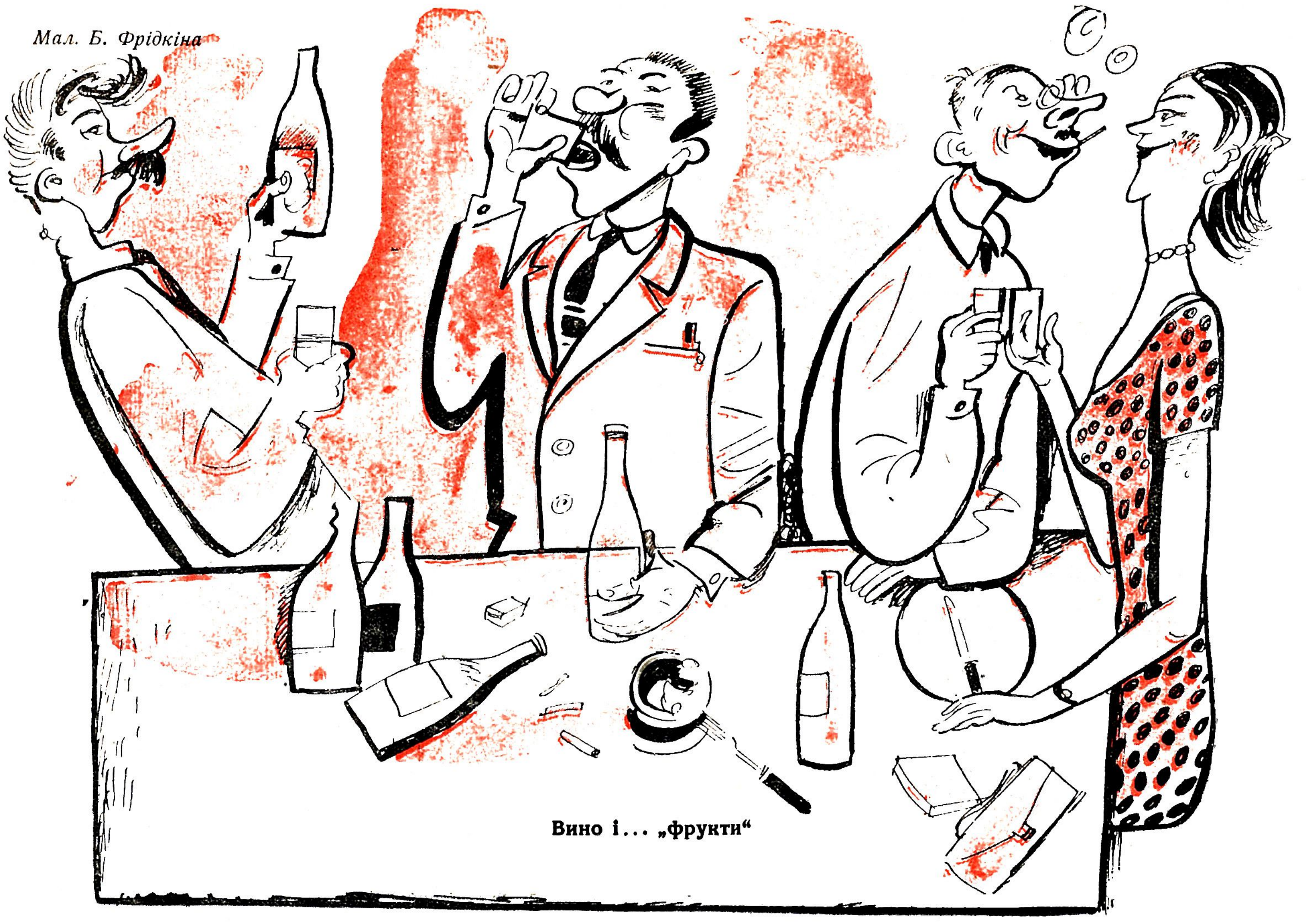
Мал. Б. Фрідкіна

Вино і... „фрукти“

КАПУСТА РОСТЕ В ЗЕМЛІ

Пригадуете, у Пушкіна в „Полтаві“, у тому місці, де поет захоплено змальовуе красу української ночі, рядки:

„...Луна спокойно с высоты
Над Белой Церковью сияет“...

Прекрасні рядки.

Але коли б Пушкін жив за наших часів і побував у Білій Церкві, він розбив би вщент свою ліру і, посипавши попілом голову, перейшов би виключно до згордованої прози. Те, що він написав би, виглядало б приблизно так:

„Ніхто не буде заперечувати красу української ночі на даний відтинок часу. Небо на даному етапі прозоре. Зорі сяють з винятковим ентузіязмом. Місяць, хоч при наявності зірок ентузіястів, того йому і не слід робити, сяе над Білою Церквою, у якій рикошетом звило собі тепле гніздечко головотяпство...“ і т. д. і т. д.

Про випадок головотяпства у Білій Церкві й буде мова.

* * *

Коли б мене запитали—„яка ріжниця між капустою і головою головотеси із Укрплодогородини,“ я, не задумуючись, відповів би: „ніякої“, Проте, так само думають багато.

Укрплодогородина обрала своею спеціяльністю будівництво городинних комбінатів. Якось вирішив трест збудувати один такий черговий комбінат переробляти капусту. Як говориться: „всякому городинокомбінатові свій час“.

Перед тим, як остаточно „погодити“ й „ув'язати“ питання будівництва в правлінні тресту, зроблено вичерпну доповідь. Хтось із співробітників тресту виявив при цьому зайву, на думку правління, цікавість.

— А де саме мае намір правління будувати цей комбінат?

— Як де? У Білій Церкві,—відповів доповідач. Це в тій, яку Олександр Сергієвич Гоголь оспівав у „Наталці-Полтавці“,.. Чарівне місце. На десятки верстов навкруги— багата рослинність. Ліс, повіт...

— А як там з капустою?—порушив цей ліричний потік чийсь понурий голос із задніх місць.

Але відважного зашикали. А доповідач під потакування усього правління, кинув:

— Адже я сказав—на десятки верств... багата росли...

Зібрання одностайно нагородило доповідача „бурхливими оплесками“...

* * *

Член правління Укрплодогородини з гордістю водив екскурсантів навкруги будівництва.

— А що? Будівництво на ять! А місце то яке? Історичне, можна сказати. Сам Грибоедов...

— Гм... так. Дійсно. Місце й будівництво зразкові. А як із сировиною?

— З чим?

— Із сировиною,—кажу. З капустою? Треба, щоб росла вона тут, під рукою. Інакше комбінат не виправдае себе.

— Що ви, що ви... Капусти скільки завгодно. Адже вона на землі росте, а тут землі більше, як треба...

* * *

Не хочу, щоб читач плутався у здогадах. А може він уже догадався? Наш читач такий... Що далі говорити? Закінчили будувати комбінат, загнали величезну суму грошей, а коли треба було пустити комбінат, виявилося, що не тільки в Білій Церкві, а й у її районі капуста не росте.

Про капусту самі мешканці Білої Церкви дорослі знають із спогадів, діти з оповідань.

— Це яка капуста, свіжа?—позаторік ми бачили її на базарі. Церобкооп випадково привіз. Більше не зустрічали...

Значить, зводьте привозити капусту з інших районів, значить, перевіз, накладні видатки, значить,..

Безмежне головотество, ось що це значить.

Не буду говорити про інше, приблизно таке саме головотество Укрплодогородини, коли до Вознесенська привозили капусту з Запоріжжя, а місцеву капусту вивозили в інші міста. Хай це залишиться тайною. Не хочу кидати на Укрплодогородину ще один „камінь обвинувачення“. Адже вже цих „каменів“ досить, щоб закричати:

— Давайте чистку!

Від редакції. Можливо, що це було не в Білій Церкві. Але було? Було, т. т., з Укрплодогородини!

Н. Тихий

ВІРНІ ПОКАЗНИКИ

Місцевком в Укрсільпостачанні розпущено за опортунізм, в Укрплодоовочі — за бездіяльність, а в Садовинтресті його зовсім немае вже два місяці. Не диво, що в цих установах буйно цвіла безгосподарність, бюрократизм, шкідництво. Каментарі тут, як то кажуть, зайві. Та ми їх і не даемо. Ми просто ставимо крапку.

ДІЙШОВ „ДО РУЧКИ“

Керівник справ Укрплодоовочі все листування зі своїми помішниками провадив у такий спосіб: він диктував свої безсмертні розпорядження стенографістці, стенографістка диктувала цю премудрість друкарці; та передруковувала і несла секретарю; секретар перевіряв, виправляв помилки і ніс на підпис геніяльному керівникові справ. І тільки після цього ритуалу розпорядження передавалось помішникам, що містились... в тій же кімнаті, де й сам начальник. Ні, правду таки кажуть люди: дурнів не сіють, не жнуть, вони самі народжуються. І не тільки народжуються, а ще й працюють іноді в радянських установах. До першої чистки, звичайно.

РИЗИКОВАНА СПРАВА

Вознесенська томатна фабрика варила томат з камінням, піском тощо. Був випадок, коли підчас перевозу цей томат розірвав бочки й хлинув з вагонів

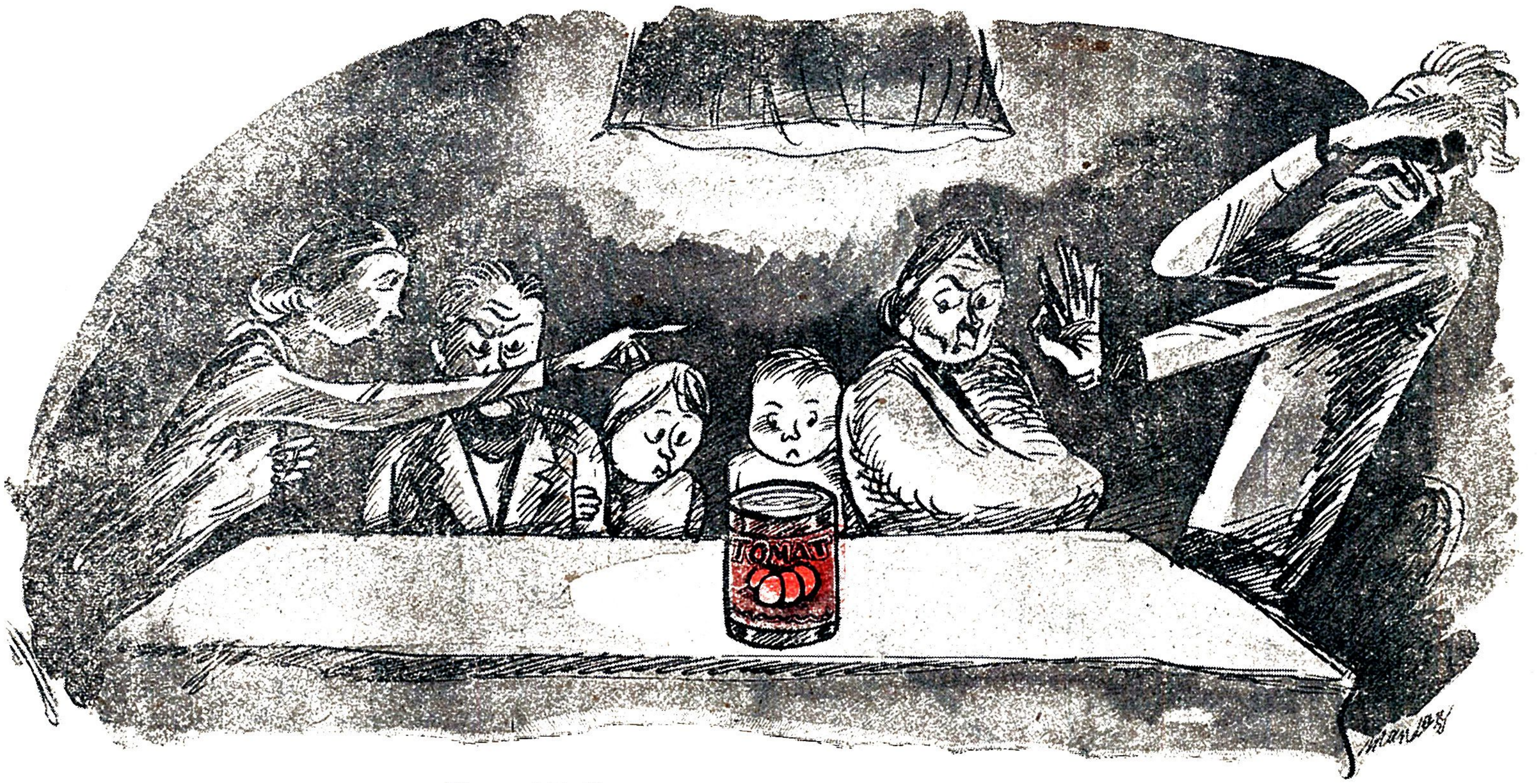

— Дідусю! Тобі все'дно недовго жити -- відкрий томат!..

ВІЗНИК І КАПУСТИХА.

1.

Розпочалося це так.

На місце „ізисканія“ виїхало двоє незамінимих фахівців: інженер-пляновик від перспективо-ретроспективного підвідділу і економіст від діяграмо-туманної підсекції.

Подоріж від столиці до міста „ізисканія“ для обох фахівців склалась якнайприємніше.

Командировочні гроші вони одержали авансом, квитки в м'ягкому ваґоні були заброньовані заздалегідь, на вокзал фахівці поїхали на трестівському авті. Одягнуті фахівці були так, ніби вони збиралися не сьогодні-завтра похитати славу Амундсена, Чухновського, Самойловича й інших полярних мандрівників. На фахівцях були. сибірські дохи, теплі, хутрові шапки і величезні повстяки з найкращої верблюжої шерсти.

Влаштувавшися якнайзручніше в м'ягкому купе, специ поїхали.

Дорогою специ трохи спали, трохи грали в „66“, трохи лаяли залізничні порядки, трохи і зовсім лояльно критикували останні декрети і промови на з'їздах, трохи натякали на те, що „догнать і перегнать“ нам конче потрібно, але навряд чи вдасться, бо все ж таки Европа і Америка — хе-хе!— зовсім не те що — хі-хі! – ми.

Проте, неможна сказати, щоб наші фахівці зовсім забули про наші досягнення.

Навпаки. Вони досить дебатували ріжні досягнення Радянської політики й економіки, загадали про Дніпрельстан і колективізацію, про культуру й мистецтво, а про досягнення тарифної сітки і про порядок видачі преміювальних сум і курортну кампанію говорили щось кілометрів півтораста без жодного натяку на втому.

На місце призначення фахівці приїхали вдень.

Їдучи на пошарпаному візникові від станції до міста і милуючись на заметені снігом поля, переліски і невеличкі хуторки, наші фахівці не могли втриматись, щоб не захлинутись:

— Ах! Яка чудова цього року на Вкраїні руськая зима!!

На цей зойк візник обернувся і, обтерши рукавицею носа, сказав:

— Зима, конешно, лежить дуже гарна, особливо коли в кого кожушина, приміром, така, як от у вас, гражданін. Коли ж, наприклад, сірячина така, як от у мене, тоді...

А потім, подумавши трохи, візник несподівано випалив:

— Чи не буде у вас закурить, а то так їсти хочеться, що просто... їдять його мухи! Ххххолодно!

Подаючи цигарку, пляновик спитав:

— Ну, як тут у вас взагалі? У вашому, як його, Новгород-Северському?

— У нас? Ого! У нас, знаєте, здорово! Все'дно, як у тій пісні:

Ох! Яблучко!
Д'-куди котишся?!

— А чому ви, товаришу, саме цю пісню згадали? Га?

— Чому,—знизав плечима візник.—А так собі. У нас цієї пісні всі співають, В'їлась, сказать би...

— Ага-а-а —... загадково протяг економіст... — Чуєте, Іване Архиповичу?

— Чую і паннімаю! Розумію, розумію, голубе,—задоволено пробасив пляновик. „Яблучко, куди котисся“... Чудово! Чудово! Те що треба. Прекрасно! Мерсі, товаришу, за інформацію.

Але візник чи не дочув, чи може не зрозумів, що це дякували йому, бо нічого не відповів, а тільки стьобнув з усієї сили кобильчину.

Кобильчина побігла жвавіше і за кілька хвилин сани зупинилися біля будинку з вивіскою: „Номера“.

Коли, розплатившись з візником, фахівці прямували до „готелю“, їх мало не звалила в сніг якась баба, що мчала пішоходом, тримаючи в руках відро мочених яблук.

Причина такої поведінки невідомої громадянки скоро вияснилася: на розі з'явився міліціонер.

— Помічаєте, помічаєте,—пошепки сказав пляновик.

— Що саме,— спитав економіст.

— Населення торгує яблуками навіть без патента. Ясно?!

— Знаменито!!

⁂

Смачно пообідавши в місцевої „акули-приватника“ Мотрі Капустихи, яка, до речі, була та сама громадянка, що безпатентно торгувала моченими яблуками, і добре спочивши по обіді, фахівці того ж вечора надіслали до столиці ґрунтовного доклада на 20 аркушах паперу.

Доклад відзначив:

„Місто Н.-Северське найпридатніше для утворення тут комбіната „Укрплодовощ“, бо: 1) найулюбленіша пісня місцевого населення „Ех, яблучко! Д'куди котисся“; 2) головне занятіє населення — торговля моченими яблуками; 3) прізвище старшого міліціонера „тов. Груша“; 4) в районовому клюбі ось уже місяць іде п'єса Дніпровського „Яблуневий полон“. Це щодо „Пдодо“. Щождо „овочів“, то тут справа стоїть ще краще. Тубільці називають себе здебільшого „земляками“. Це свідчить, що тут багато вільної землі для городів, На городах населення розводить капусту, помідори, огірки, цибулю, картоплю. Наша хазяйка уже в перший день нашого приїзду частувала нас голубцями з підливою із помідорів, до печеної і смаженої картоплі подавала прекрасні солоні огірки з власного (!!) городу.

Висновки: вважаємо за необхідне негайно розпочати будівлю у м. Новгород-Северському потужного комбіната „Укрплодоовоч“. Орієнтовно тут повинно бути 20.000 фруктових дерев і 5.000 га городної землі“.

Додавши, що вони — фахівці — залишаються тут ще на тиждень для остаточної розробки плянів і проєктів, фахівці закінчили доклад.

⁂

За тиждень специ поїхали назад.

Одвозив їх на станцію той самий візник. На цей раз візник був трохи на підпитку і співав:

Наварила гарбуза,
Не вкинула сала!

— Ах! Як влучно народня мудрість відзначила економіку даної місцевости,— ахали фахівці.—Це ж так ясно! В місцевості, самою природою призначеної для городинної промисловості, гарбузів скільки хочеш, а от „сала не вкинула“. Чому? Тому, що місцевість, очевидно, абсолютно непридатна для свинської промисловости. От і нема сала...

— Сала нема,— погодився й візник.— Правильно!

2.

Продовжувалось це так.

В Новгород-Северському збудували комбінат. Вбухали силу грошей, а виявилося, що там всього на всього 90 штук фруктових дереві 4 га пригодної для городів землі. Решта — болото, пісок, глина.

3.

Закінчилось це так. Власне не закінчилось, а закінчується.

На чистці апарату тресту „Укр-Плодо-Овоч“ цю історію викрили.

Буде судовий процес.

Судитимуть „Укрплодоовочевих“ спеців за шкідництво.

Гаразд. Тільки не судіть суворо, товариші. Дайте „приймаючи на увагу“. Бо специ в цій історії лише жертви баби Капустихи і невідомого візника, що злочинно поінформували спеців про можливості Н.-Северського грунту.

Пожалійте спеців.

Вас. Чечвянський

„ДЯДЮ, ПІДВЕЗИ“

Мал. Самум'а

Зі ст. Лубен відправили поїзда без кондукторської бриґади. Довелось посилати навздогін паротяга з кондукторами.

„Стати лицем до паровоза — завдання сьогоднішнього дня“.

(*Уривок із статті*)

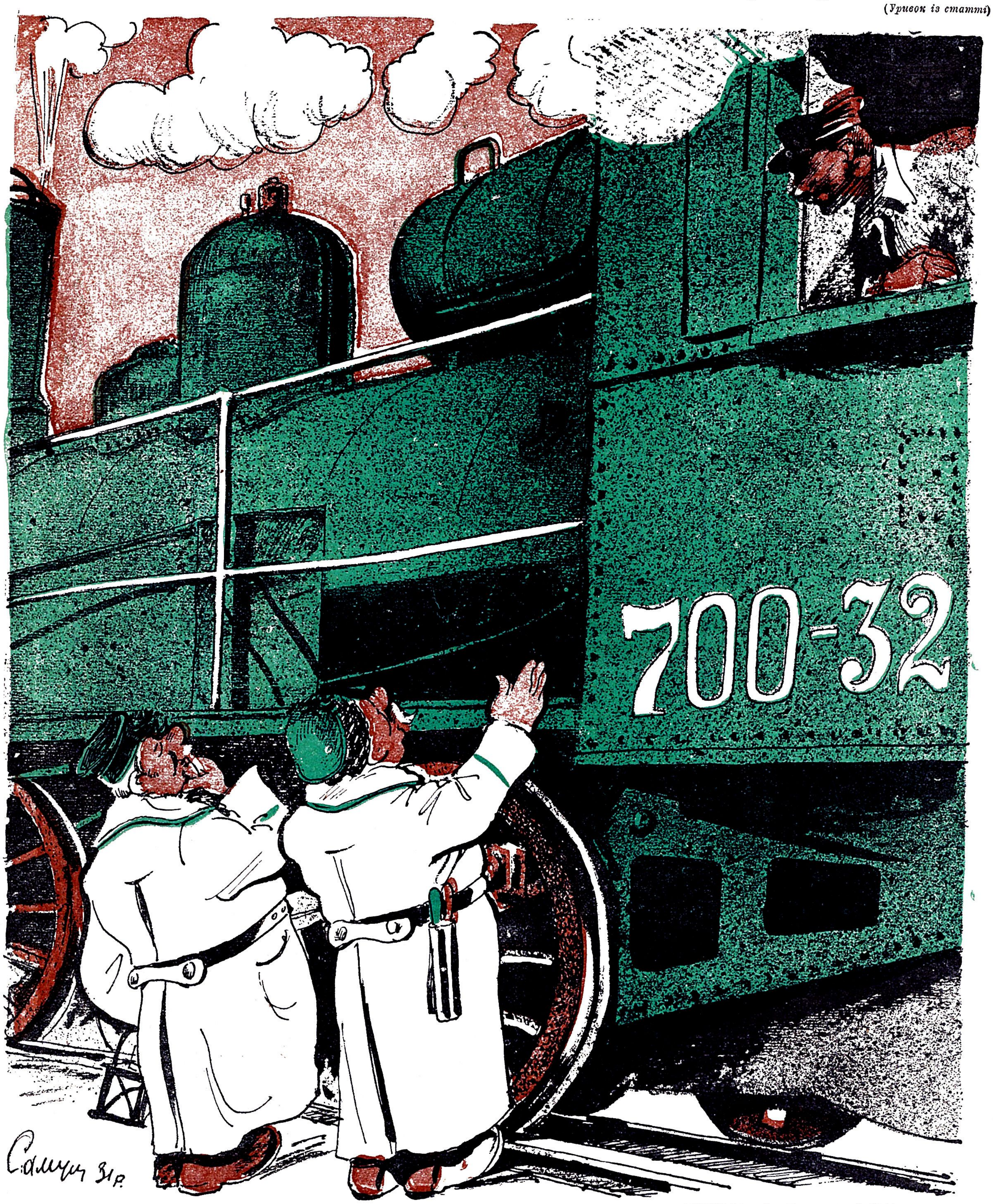

Єдиний випадок, коли залізничні головотеси повернулись „лицем до паровоза“.

МЕРТВІ душі

РОЗДІЛ IV.

Коли машина легко й швидко катила вже відкритим полем, Чічіков запитав Селіфана:

— Ну що, рознюхав?

— Так точно, — відповідав шофер. — Перш за все, сам Манілов колишній крамар з Нікополю, а його дружина — дочка тутешнього благочинного.

— Так, це я знаю, — сказав Чічіков і записав щось в бльокноті. — Далі!

— Потім я дізнався, що в 5 кілометрах від Маніловки живе один дядя, Забийворота, його тільки рік як розкуркулили. А куркуль, кажуть, був на всю округу. П'ять молотарок, снопов'язалка, бики, корови.... Одного хліба закопано було пудів з двісті.

— Так ,оце те, що нам і треба! — задоволено проказав Чічіков, добуваючи з кишені годинник. — Ще, мабуть, встигнемо до вечора відвідати і Забійворота. А ну, нажми, Селіфанушка, не підкачай.

— Єсть, господін полковнік, — бадьоро відгукнувся Селіфан і пустив у ход машину. Але не встигли наші герої проїхати й кілометра, як загремів грім, блиснула блискавка й холодний дощ линув наче „з відра".

— Зверни на перщій-ліпшій хутір! — крикнув Чічіков, підіймаючи комір пальта. — Доведеться перечасувати. Чоррт!

Через п'ять хвилин машина, розбризкуючи фонтаном грязюку, в'їхала в селянський двір.

— Хто ви такі будете? — запитала господиня, відчиняючи двері.

— Люди, бабусю, люди, — відповідав Чічіков і, майже відштовхуючи на бік стару, пройшов до кімнати.

Тут наш герой побачив двуспальне нікеліроване ліжко, образ „неопалімая купіна", портрет Івана Кронштадтського, пузатий комод, на якому стояв будильник і лямпа „Молнія".

— Е, та тут, мабуть, живут позбавленці, — догадався Чічіков і змінив тактику; тричі перехристився і, ввічливо вклоняючись господині, промовив: „Здрастуйте, у вашій хаті, мамашо! Дощ примусив нас сюди заїхати. Пробачте за турботи.

— Доброго здоров'я, синку! — відповіла господиня, якій дуже сподобалося, що „радянський гражданін" перехрестився.

— У яких справах до нашого краю.

— В торговельних, мамашо, — відповів Чічіков. — Я — представник Зовнішторгу. Скуповую для вивозу за кордон цибулю й моркву. Якщо у вас є, будь ласка, можу взяти хоч вагон.

— Та що ти, голубе! — сплеснула в долоні господиня. У мене ж цього овочу вродило, як ніколи. А цибуля така, наче кулак у нашого покійного пристава! — О! А на смак — ну справжній тобі цукор.

— Треба буде оглянути, — позіхнув Чічіков. — Ну а тепер, мамашо, я б чого-небудь підшамав.

— Зараз, зараз, синку! — заметушилася господиня. — Марфо, давай хутко вечеряти. Так ти сказав, що можеш купити в мене і моркву і цибулю. А капусти тобі, часом, не треба.—Там таку вродило....

— Ні, мамашо, капусти не треба,—промовив Чічіков, сідаючи за стіл,— а от від борщу не відмовлюся.

— А чарчону власного виробу вип'єш? — запропонувала хазяйка й дістала з підліжка „четверть".

— Первачок? Можна ковтнути і первачка. А ви, мамашо, з яких будете: селянка, поміщиця, крамарка. Не соромтесь, як на духу. Я сам, наприклад, дворянин. Ну і що ж з того? Працюю на державній службі, член спілки і все, що хочете.

— Я, я гадала ви — партейний ,— посміхнулась хозяйка. — Ну а раз своя людина, то мені нема чого критися. Я колишня поміщиця з Полтавщини, Коробочка Настася Петровна. Чоловік мій помер, от я й переїхала сюди і живу чим бог послав.

— А що крім самогону, посилає вам бог? — сьорбаючи горячий борщ, запитав Чічіков.

— Та буває різне. Я ж на всі руки: хочеш поворожу, хочеш бишиху в тебе вилікую, а хочеш так і викидень тобі зроблю.

— Ні, дякую, мені цього не потрібно, — відмовився Чічіков і почав їсти вареники. — А сі'мя у вас, мамаша, є?

— Єсть і сім'я та тільки сидить вона зараз у Бупрі, — тихо проказала Коробочка і кінцем головної хустки витерла носа.

— Скільки ж душ?

— Та одна душа. В мене ж тільки один синок, Ванюша Коробочка.

— В якій же справі він сидить: в політичній, чи кримінальній.

— Ні те, ні друге: сидить він просто в гражданській справі. Гражданіна одного побив. Сількора. Товаришочок, не знаю твого ім'я-отчества, чи не міг би ти часом поклопотати за синка. Ти ж таки і в центрах буваєш....

Чічіков скінчив обід, відкинувся на спинку стільця, і, тихенько гикаючи промовив:

— Що ж можна і поклопотать. А тепер.... Скільки ви, мамашо, приховали срібла.

Коробочка піднялась і з півхвилини мовчки махала на гостя руками.

— Що ти, що ти, синку?! — нарешті прохрипіла вона. — Це, мабуть, первак тобі в голову вдарив, або ти просто глузуєш з бідної вдовиці.

Чічіков зареготав.

— Мамашо, спокійно. Я питаю вас про срібло не для того, щоб відібрати його, а для того, щоб купити. Хочете за карбованець сріблом — два карбованці кредитками?

— А побожись мені, що ти нічого поганого не маєш на думці.

— От чудна. Ну слухайте: їй же богу, слово чести. Щоб я здох. Досить?

— Та що ж, коли ти, дійсно, в мене забереш цибулю і моркву, то можна продати й срібло.

— А скільки його у вас?

— На 252 карбованців.

— Малувато, — похитав головою Чічіков.—Мені потрібно карбованців 700—800. Ну нічого, покищо зробимо так. Я даю вам як завдаток 50 карбованців, срібло, звичайно, залишається в вас, але ви обіцяйте мені за два-три місяці зібрати решту. Дивіться за все — за самогон, ворожбу, ліки вимагайте виключно срібло. Щодня бувайте у свойому сільському кооперативі, міняйте „бумажки". Просіть всіх надійних знайомих і родичів, щоб вони теж збирали для вас. Розумієте?

— Та я розумію, — почала Коробочка, — але боюся, як би не продешевити. Може в місті за розмінну монету більш платять ніж два карбованці?

— Значно більше, — роздратовано сказав Чічіков. — Там за ці гроші охоче дають навіть по п'ять років Бупру. Зрозумійте ж, мамашо: переховування монети суворо заборонено, а раз так, то які ж можуть бути на неї ціни? Я платю вам добре; навіть даю завдаток і без ніякої розписки. Крім того забираю цибулю й моркву, обіцяю поклопотатися за сина, а ви...

— Ну добре, добре, не буду! — захвилювалась Коробочка. Я тільки так запитала: бо самі ж знаєте, як живеться бідній вдовиці — всякій обідить може.

— Ну ви то, мамашо, сами хоч кого обідите, — посміхнувся Чічіков і витяг бумажник. — От вам завдаток. Дивіться: п'ять новеньких червячків. Ач, як приємно шорудять, навіть давати жаль. Ну, а як там на дворі?— додав він, зазираючи у вікно.

— О, дощ усе ще полоще. Доведеться таки, мамашо, заночувать у вас.

— Будь ласка, товаришочок. Я зараз приготую тобі ліжко. Ну от. Спи тепер з богом — і хозяйка тричі перехристила подушку.

Через хвилину, коли Чічіков вже почав роздягатися, Коробочка повернулась і жартівливо підморгнувши, запитала:

— А ти часом, не хочеш розважитися? В мене єсть тут на прикметі одна.

— А ви, мамашо, і цим промишляєте?—посміхнувся Чічіков. — Ні, дякую, я дуже стомився.

І роздягшись наш герой шасьнув під ковдру, звернувся калачиком і в ту ж хвилину заснув.

Сергій Чмельов

КРУГОСВІТНИЙ МАНДРІВНИК

Один співробітник Укрсільгосппостачання свій від'їзд з білими до Костянтинополя пояснив „бажанням повернутися в Харків околишнім шляхом". А що б сказав цей потріот, якби хтось інший, бажаючи потрапити з посади додому, — ну, скажімо, з Холодної гори на Заїківку — спочатку поїхав би у Тулу, потім в Архангельське і, нарешті, через Самару та Саратов приїхав би на Заїківку. Ну, безумовно, сказав би: „от йолоп!". Теж саме говоримо й ми.

Яблуко від яблуні...

Про погану нам'ять самого правління Укрсільгосппостачання ми вже писали. Тепер ми хочемо тільки сказати, що на периферії пам'ять була не краще. Наприклад: радгоспи цієї організації надсилали лагодити свій реманент за 75 верстов в той час, як майстерні були в них „під самим носом".

Ну що ж: яке правління, такі й радгоспи.

Малорос з Укрсільгосппостачання

Другий службовець свою національність визначив в анкеті так: „малорос", На запитання комісії цей малорос пояснив, що він „недавно повернувся з Сибіру і ще, мовляв, не зовсім розібрався в нацполітиці". Ну, звичайно, людині, що й досі вважає Україну за „южную полосу матушки России" розібратися в цьому важкувато.

Герої 20-го числа

А ну, вгадайте, що для Укрсільгосппостачання було найголовніше? Ну, звичайно, скажете: колективізація, засівна кампанія, радгоспи... А от і не вгадали. Найголовнішим для Укрсільгосппостачанських спеців була... зарплата. І в той час, коли виплата грошей затримувалась по всіх установах, Укрсільгосппостачання виплачувало їх „тютелька в тютельку".

Для цього периферії давалося розпорядження не здавати гроші в банк, а терміново привозити їх у правління. Що з того, що це порушувало кредитну реформу? „Перш за все — зарплата — а потім вже всякі реформи".

Правда, є таке прислів'я: „як собаку годують, так вона й гавкає" Проте, спеців з Укрсільгосппостачання годували ніби то нічого, але „гавкали" вони дуже і дуже погано.

„Ба! знакомые все лица!"

На 200 — 300 перевальних (транзитних) пунктах Укрплодоовочі працювали позбавлені. Компанія підібралась непогана і якийнебудь бравий полковник, потрапивши до Укрплодоовочі, скажемо, ревізором і оглянувши транзитні пункти, міг із задоволенням сказати: „Гоп-ля. Ми ще живемо, панове!" До чистки, звичайно, тільки до чистки, господін полковнік!

ДОНБАСІВСЬКІ „ДРІБ'ЯЗКИ“

„ЛЮБОВ — НЕ КАРТОШКА“

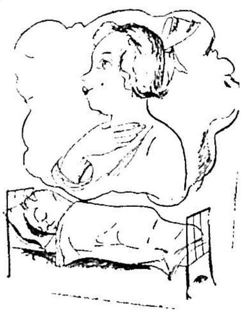

Комсомольця Тарненка з села Петро-Коробівка на Зінов'євщині, було мобілізовано на Донбас. Тарненка послали працювати на копальню навальщиком. Тарненко частенько на роботу не виходив, бо просипав свою зміну. Свій міцний сон пояснював він тим, що скучає за своєю дівчиною. І, нарешті, 20 жовтня Тарненко так заскучав, що втік з копальні. Дома він заявив, що на Донбасі голодав.

ДОНБАСІВСЬКА ШЕХЕРЕЗАДА

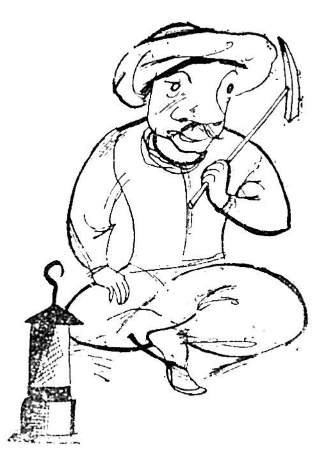

На копальні № 5/7 Карлівського шахтоуправління вже кільки місяців щодня не виконується програма. Щодня псуються конвеєри; із 6 врубових машин працюють лише 2 — 4. Кожного ранку адміністрація копальні заявляє, що пляна буде виконано, а вечорами зав. копальні задає завідателям гірними роботами стереотипне запитання:

— Яка причина?

Зав. гірничими роботами трохи подума й відповідає.

Характерно — що кожного дня нова причина.

Робітники вже називають зав. гірничими роботами:

— Тисяча і одна причина.

ЗАЧАРОВАНЕ КОЛО

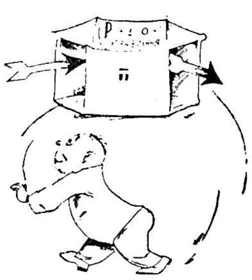

На копальні № 5/7 Карлівського шахтоуправління механізатори інженер та технік два тижні наладжували конвеєра. Два тижні з дня-на-день конвеєр не працював. Нарешті, під землю спустився завідатель копальні і через 8 годин конвеєр запрацював. Інженера-механізатора за нездатність звільнено. А другого дня його знову прийнято шахтоуправлінням. Тільки вже на іншу копальню.

На тій самій копальні завідатель звільнив з роботи за саботаж та нездатність завідателя гірничих робіт Шульчевського. Другого дня Шульчевського призначено в тому ж самому шахтоуправлінні завідателем копальні № 6, що за півтора кілометри від копальні № 5/7.

СПРИТНИЙ КОМАР

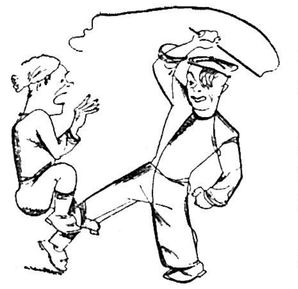

На копальні „Карл“ був випадок, що хуліґан Комар побив батогом мобілізованого наймита Храмцова.

На суді Комар заявив, що Храмцова він не збирався бити, а тільки хотів побавитися з ним, а той прийняв у серйоз.

За таку „забаву“ народний суд засудив Комаря на 1 рік ув'язнення.

„І ШВЕЦЬ, І ЖНЕЦЬ“...

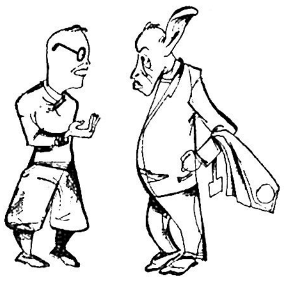

На копальні „Карл“ Червоно-Промінного району працює німецький інженер Люкке. Люкке ніяк не може пояснити радянським інженерам, що саме на його думку треба зробити в копальні, бо перекладач його т. Редік жодного уявлення про гірничу техніку не має. Досі т. Редік працював службовцем у лікарні.

„ЕНТУЗІЯСТИ“

На копальні Аненка № 1 комсомольські збори одноголосно ухвалили постанову: кожному законтрактуватися до кінця п'ятирічки.

Покищо законтрактувався всього один — це секретар осередку Холодов, що від роботи на виробництві звільнений.

М. Трублаїні

СЕНАТОРИ Й ТОМАТИ

Колись, за царів, існував у нас сенат. Туди посилали беззубих губернаторів, паралізних генералів, невдалих адміністраторів, взагалі, усяке непотрібне сміття, що мало десь тітку з протекцією.

Там не працювали. Там лише діставали гроші. До грошей — відповідні мундири, до мундирів — чини та ордена.

У наші часи, як відомо, усякі сенати скасовані. Тітки з протекцією — скасовані. Але, на жаль, не цілком. Деякі рештки цих тіток, деякі з найкращих сенатських традицій збереглися, наприклад, в Укрплодоовочі. Ще торік, ще позаторік невдаха - офіціянт або прогорілий фотограф-одинак, коли йому бажалось змінити свою професію на кращу, не сушив собі голови різними перекваліфікаціями. Навіщо?

Він йшов прямісінько в Укрплодоовоч й звертався до адміністрації.

А плодоовочева адміністрація, як кожному було відомо — це люди з широкими маштабами, з необмеженою, бурхливою фантазією.

Вона, ця чудова адміністрація, зовсім, наприклад, не здивувалась, коли до неї звернувся одного чудового ранку безпритульний балетний артист з проханням дати йому якусь відповідальну посаду. Вона навіть не азмислилась.

Навпаки. Весела адміністрація з захопленням вітала таку незвичийну, таку оригінальну комбінацію.

— Чудово! Чудово! Балетний артист — кажете? Для нас це нова, цілком свіжа струя. Вітаємо, товаришу! В нас є вже чоботар — він будує якраз Воскресенський комбінат. Є перукар — теж відповідальна людина. Він тепер, здається, за головного інженера. Але — балетного актора нам завжди бракувало. Яку б посаду ви бажали дістати?

— Я, власне не знаю, — вагався артист. Якусь, знаєте, гарну... Я знаєте, не зовсім добре собі уявляю — що ви там робите з вашими плодоовочами...

— Але ж це абсолютно проста річ, — життьорадісно запевняла адміністрація. Ви берете, наприклад, гарбуза, може трохи й зіпсованого й виробляєте з нього що хочете: томатне пюре або бурякову солянку. Можна й навпаки. Все залежатиме від вашої ініціятиви. До якого овоча ви, власне, маєте ухил?

— Та хто його зна, — відповідав артист — Колись, пригадую, крав яблука в усіх сусідів. Але тепер — ні. Тепер я, знаєте, більше прихильний до оселедця. Але бабка моя, пам'ятаю, була спец по томатах. Чудово солила, небіжка. І тітка — теж...

— Досить, досить — сплескувала адміністрація пухкими ручками. — Людина з такою спадковістю! Та що тут балакати. Ви підете на директора томатного заводу. Ясно. Розпишіться, будь ласка, отут — на аванс. Отак — на підйомні. Ні, ні, ще раз — ось у куточку. Це на квартирні й добові...

Артист розписувався по всіх кутках, діставав гроші й... зникав з ними, коли він був людина, що зберегла десь рештки свідомости.

Коли ж на його місці траплявся чолов'яга цілком безсоромний, а до того обдарований ініціятивою, — він не обмежувався авансами та підйомними. Він робив значно гірше. Йшов на доручений йому завод і прикладав свою ініціятиву до ріжних гарбузових солянок.

А ви знаєте, товариші, яка це вбійча річ — ініціятива, зокрема балетна, якщо вона прикладається не з того боку.

Балетний артист, що його плодоовочева адміністрація поставила на чолі томатного заводу, належав, здається, до останнього ґатунку: до людей безсоромних, але обдарованих не абиякою фантазією.

Бо як інакше пояснити, що продукція його заводу була чорна й гірка, абсолютно непридатна до вжитку, навіть в межах церобкоопівської їдальні.

Як пояснити, що 3 вагони цих цілком ініціятивних та балетних томатів були все ж таки надіслані в адрес якоїсь районної кооперації.

Кооперація, розуміється, не одержала томатів. Вона за них тільки сплатила... й побачила.

Бо коли вагони прийшли, коли кооперативні робітники в масках і протигазах приступили до їх дверей — звідти линув чорний потік томатної ініціятиви.

На жаль, нам невідомо чи загинули кооператори в томатній річці, чи пощастило їх врятувати. Хай це з'ясовує прокуратура.

Але нам цікаво було б знати: чи вважає себе укрплодоовоч за своєрідний сенат або за експериментальну майстерню, або за притулок для дефективних?

Гелія Грач

РЕКОРДНА ШВИДКІСТЬ

Для Наркомторгу Укрплодоовоч давала зводки за декілька хвилин без жодної економічної аналізи. „Перець“ сподівається, що героїв таких блискавичних відчитів було теж блискавично вичищено, але з повною аналізою їх занадто швидкої роботи. Таким чином, рекорд швидкости, всетаки, залишився за комісією. Програли, хлопці.

ЩЕ ПРО УКРПЛОДООВОЧ

Хто будував? Швець, перукар. Що будували? Невідомо. Де? На болоті. Недарма ж по всіх пунктах будівництва — Укрплодоовоч має судові справи. Будівельного пляну на 1930 рік, звичайно, не було, а тому цей плян довелося цілком замінити... карним кодексом.

Відповідальний редактор Л. Ахматов

Видає „Робітнича газета Пролетар“

Укрліт № 122/жб

ДВОУ УПП Друкарня 2 А. Харків, вул. К. Лібкнехта 38.

Замовл. № 113. Тираж 35.000

ДВІ ЧЕРГИ

Мал. В. Брискіна

Біля майстерень Укрсільгосппостачання трактори десятками стоять в чергах, чекаючи ремонта: нема то вугілля, то лагодільних матеріялів, то запасних частин.

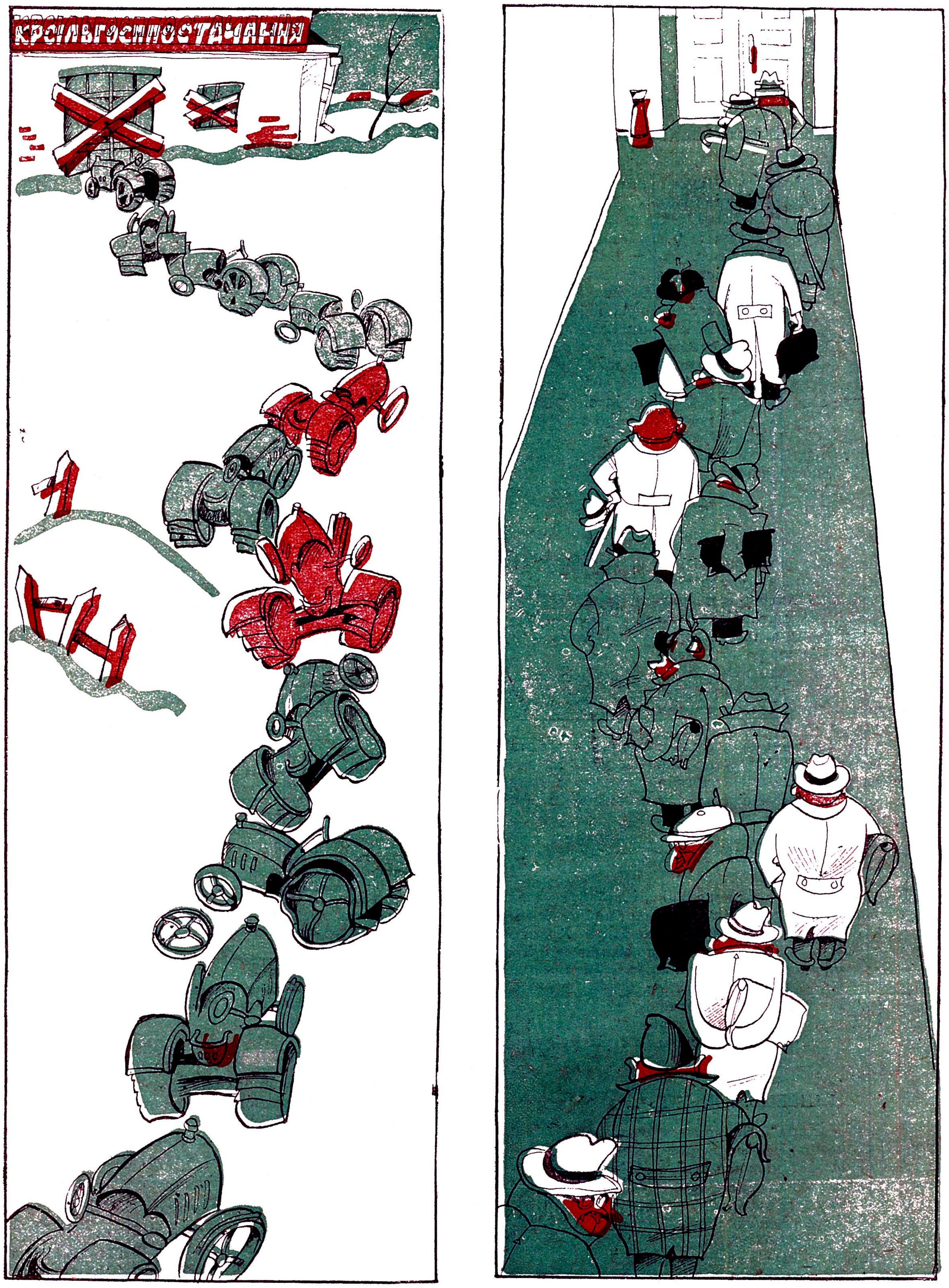

Одна черга породжує другу. Наприклад: черга тракторів до майстерні дуже легко може породити чергу „спеців“ до слідчого.